

VARDARI

SIRI
PETTERSENOVÁ

STŘÍBRNÉ HRDLO

OD AUTORKY
BESTSELLERU

ÓDINOVO
DÍTĚ

HOST

Přeložila Jitka Jindřišková

VARDARI

SIRI
PETERSENOVÁ

STŘÍBRNÉ HRDLO

Brno 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Sølvstrupen © Siri Pettersen 2023
by Agreement with Grand Agency
Cover and maps © Siri Pettersen
Translation © Jitka Jindřišková, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA
Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA

ISBN 978-80-275-2157-9 (PDF)
ISBN 978-80-275-2158-6 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2159-3 (MobiPocket)

*Babičce,
která si tohle snad ještě stihne přečíst,
ačkoli už po tři roky prožívá svou poslední noc.*

*A tobě. Tobě, co máš vztek.
Srdce ti jako nerozvázatelný uzel svírá čirá zuřivost
ze setkání s nespravedlností, kterou žádná slova nenapraví.
Tobě, co po každickém probuzení musíš
napřít všechny síly, aby se ti jedovatá žloba
nevymkla z rukou. Toble je tvoje kniha.*

VE SKLEPĚ

Juva zatáhla za páčku a samostříl se s uklidňujícím cvaknutím rozložil. Zapřela si pažbu o hrud', připravená jednat. Zaposlouchala se.

Nad Náklavem se chmurně rozezněl Umrličí roh a chlapi těsně za ní znovu popadli dech, jinak ovšem v ulici panovalo znepokojivé ticho. Nikdo nenaříkal, nikdo s hrůzou v očích odnikud nevykukoval, nikdo nepokřikoval z oken. Dokonce ani žádní opilci nemířili potemnělou letní nocí domů.

Na Královském vršku se přetlačovala velkolepá kamenná sídla, pnula se co nejvýš, aniž by zahanbovala Náklavský hrad. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tuhle blahobytnou čtvrť kdy trápila vlčina.

Juva vnímala Skarra, který na ni nebojácně upíral žluté vlčí oči, ale necítila žádnou hrozbu, pouze jistotu, že se něco stane. Údery srdce odbíjely své věčné varování: *Jen počkej... jen počkej... jen počkej...*

Naklonila se k Nolanovi. „Jsme tady správně?“

Nolan vylovil z kapsy až příliš zjednodušený plánec města. „Horní Královský vršek devět. Poslíček přiběhl s první zprávou přímo ze strážní budky. Obvykle to poplete až tak třetí.“

Juva pozorovala dům před sebou. Bylo to honosné staré sídlo chráněné zdí s klenutou branou. Dokonce tedy mělo nádvoří. Vzala si od Nolana mapu a otočila ji. Jméno a místo naškrábali v budce ve spěchu.

„Girding?“

Nolan se na ni podíval, jako by si stála na vedení. „Gisting. Hjarn Gisting. Člen říšské rady, Juvo.“

„Fíha,“ zamumlal Lok.

Juva nakoukla do brány. Na to, že tam údajně řádila vlčina, vládl v sídle říšského radního nezvyklý klid.

„Falešný poplach?“ zeptala se pochybovačně. S tím se setkávali zřídka.

Hanuk se skřehotavě zasmál, čímž jí jako obvykle připomněl straku. „Třeba nakaženého uplatili, aby se odebral jinam?“

I Lok se zařehotal. „Nebo mu obstarali místo v říšské radě. Rozdíl by stejně nikdo nepoznal.“

Juva na něj letmo pohlédla. Lok si vůči boháčům a mocipánům nebral servítky, peníze ani moc ale vlčinu zastavit nemohly. Napětí v ní narůstalo.

„Nebo jsou všichni mrtví,“ odušila.

Opět zvážněli, jako při obřadu sestoupení. Nolan se ohlédl přes rameno. „Kde u Gauly jsou?“

Lok si hřbetem ruky promnul oči. „Nechápu, že se Plesnivec nenastěhuje k nám nebo k Broddmarovi, dost by to všechno usnadnilo.“

„To kvůli sestře,“ odpověděl Nolan. „Má nás za uctíváče ďábla.“

„Nás?“ Juva se na něj podívala. „Nechodila snad sama s tím pitomcem, co se s náma v zimě vypravil do Svartny? S tím pašerákem, co nosil lahvičku krve na lýtku?“

Nolan se usklíbl a prstem opsal na hrudi Jólin kruh. „Prý se znovu-zrodila. Přijala vodu a zbavila se hříchů.“

Juva obrátila oči v sloup a všimla si, jak někdo přímo nad ní vyhlédl z okna. Ozvalo se zaklapnutí zámku. Kdosi nervózně zabušil u sousedů. Takhle zněl narušený noční klid. Zvěst o lovcích se už už šíří ulicí, spolu s šokujícím poznáním, že *tentokrát došlo na nás.*

Zaslechla rychlé kroky a uchopila kuši oběma rukama, ale to k nim jen přisupěli Broddmar a Plesnivec. Plesnivec si z holé lebky otřel pot a snažil se popadnout dech. „Je to... až úplně nahoře...“ „Moc schodů?“ popíchl ho Nolan rádoby nevinně.

Broddmar ho probodl pohledem. „Já jsem měl všechny schody v Náklavu prochozené dřív, než ses ty narodil, hochu.“

Juva proklouzla branou na nádvoří a rozhlédla se. Přejela prsty po pažbě a ujistila se, že šipka správně spočívá v drážce. Přistoupil k ní Broddmar. „Cítíš něco?“

„Kdyby jo, tak nečekám.“ Popošla ke dveřím a uhodila do nich klepadlem. Otevřel jí muž v dvouřadě vestě, zjevně se mu ulevilo. Ten pohled znala dobře, vyjadřoval falešný pocit bezpečí, ke kterému se upínal, jako by sám Juvin úbor měl moc ho před vlčínou ochránit. Tenká obnošená kůže proti čírému šilenství.

Muž ukročil a vpustil je dovnitř. „Vítejte! Pán vás vbrzku přijme.“

Vbrzku?

„Nějací mrtví nebo zranění?“ zeptala se cestou do haly.

„Chraň Jól, tak zlé to není!“ Zrakem jí klouzal po červeném úboru. „Aspoň prozatím.“

Sundala si kápi a rozhlédla se. Z prvního patra sem vedlo točité schodiště a vzhledem k několika klenutým průchodům bylo jasné, že míst vhodných k útoku je tu víc než dost. Místnost zdobily nákladné dekorační předměty, ale žádný nebyl dostatečně velký na to, aby se za něj dalo schovat. Dřevěný kabinet s hodinami u stěny svědčil o značném bohatství rodiny. Do kabinetu byly navíc zabudované přesýpací hodiny, jako by vlastník samotnému hodinovému stroji nedůvěřoval.

Hanuk se po nich natáhl. Juva si odkašlala a on paži zase svěsil. Dala ostatním znamení, aby se rozdělili a ujistili se, že se ve stínech klenutých průchodů neukrývají žádní nakažení.

Do místnosti vstoupil muž v bílé košili. Vlasy měl protkané šedinami a v ruce svíral pohrabáč. „Sláva Jól, tady jste!“

Napřáhl ruku k ženě a dívence, které se váhavě zastavily ve dveřích. Byly teple oblečené, nepochybně nachystané k okamžitému odchodu. „Já jsem Hjarn Gisting, toto je má okouzující žena Auga a dceruška mého syna Brina. A vy jste ti slavní lovci? Náklavští vykrvitelé, všichni, nebo jen vy dva v rudé...?“

Těkal pohledem mezi Juvou a Broddmarem, možná očekával, že se mu představí. Juvě došla trpělivost. „Máte vlčinu, Hjarne?“ zeptala se v naději, že v něm probudí duchapřítomnost.

„Ne! Jistěže ne,“ odpověděl ustaraně a ukázal pohrabáčem ke dveřím pod schodištěm. „Zamkli jsme ji ve vinném sklepě. Nikomu neublíží.“

„Lidem neublíží,“ upřesnila jeho žena. „Naše víno ovšem stojí celé jmění.“

Juva ke dveřím zamířila a přitiskla na ně ucho. Nic neslyšela, ale věděla, že ticho klame. Jako by se jí k srdci vloudil mrazivý chlad. Chlapi se semkli kolem ní, nenápadně jim pokývla a tím potvrdila podezření.

„Co je zač?“ otázal se Broddmar.

Auga zakryla dívence dlaněmi uši a teprve pak odpověděla. „Nikdo v tomhle domě dosud krválky neužíval! Rozhodně bychom ji nenajali, kdybychom tušili... Mildre je kuchařka, měla ta nejlepší doporučení a peče ten nejlahodnější zámecký dort...“

„Je tam sama?“ přerušila ženu Juva. Detaily ji nezajímaly. Čím víc se toho dozví, tím hůř. Teď bude muset zabít nikoli cizí osobu nakaženou vlčinou, nýbrž Mildre, která peče skvělý zámecký dort.

Hjarn opřel pohrabáč o zed. „Nikdo jiný ve sklepě není. Pracoval jsem pozdě do noci, časy jsou... krušné. Kruhové gardě se nedostává peněz ani lidí, městská rada zrovna přišla kvůli vlčíně o člena, kde se to zastaví...“ Juva mu z pohledu vyčetla němé obvinění, načež muž pokračoval: „Zaslechl jsem hluk, vyšel jsem z pracovny a... Hned jsem si všiml, že je něco v nepořádku. Potila se a...“

„A pak ty zuby, víte?“ Polkl. „Lomcovala dveřmi jako posedlá, a tak jsem jí po zemi poslal klíč. Připadalo mi, že ze všeho nejvíc touží sejít do sklepa, nic podivnějšího jsem... Nicméně, jakmile byla uvnitř, pochopitelně jsem zamkl.“

„Jak to dole vypadá?“

„No, jak by, sklep se nachází v hradbách Královského vršku, takže je starý, z desátého století, má vcelku hezkou klenbu...“

Juva už to nevydržela. „Ale co místnosti! Kolik jich tam je? Dá se utéct oknem? Dá se za něco schovat? Použít něco jako zbraň?“

„Ach, jistě... Od schodů vede chodba, na jedné straně se nachází spižírna, na druhé vinný sklep. Ten je stejně velký jako tato hala, ale rozdělený do několika kójí, rád víno třídím podle oblasti, ze které...“ Jejich pohledy se setkaly a Hjarn spěšně dodal: „Ale zbraně žádné, jak jinak.“

Až na labve.

Skarr se protáhl kolem sluhu a ten s úlekem uskočil. „Přinesu lucerny,“ hlesl. Byla to ta nejrozumnější poznámka, jaká tu dosud padla.

Dívka udělala pár kroků k Juvě. „Ty Mildre zabiješ?“

„Samozřejmě že ne!“ vyhrkla Auga a vnučku objala. Významně se na Juvu podívala. „Nebo ano?“

Juva k Brině shlédla. Věděla, že většina lidí by se teď uchýlila ke lži. Jenže oni nevyrostali s krvezpytkyněmi a nemuseli lži poslouchat celý život.

„Babička má pravdu,“ promluvila. „Mildre už neexistuje. Zabieme něco úplně jiného.“

Dívka zírala na babičku, snad v očekávání, že tu nepřikrášle-nou pravdu poopraví, ale to se nestalo.

Sluha se vrátil, Skarra obešel obloukem a Nolanovi s Lokem odevzdal dvě lucerny.

Juva otočila klíčem v zámku a otevřela. Skarr vypouklil oči do tmy a začal vrčet. K nalezení nakažených už ho nepotřebovala, vystopovat

je zvládala lépe než on, vlk však představoval důkaz, kterému rozuměli ostatní. A také ji věrně doprovázel, od Běhu bujarosti ji téměř vůbec neopustil. Ode dne, kdy ji opustil *on*.

Upevnila vodítko k popruhům a jeho konec podala sluhovi. „Pohlídej ho, zatímco budeme dole. Má velkou sílu...“

Muž zbledl, jako by ho požádala, aby skočil z Mostu bohů, přesto si vodítko vzal a držel ho nataženou paží.

Juva sestoupila po několika stupních. Úzké schodiště se stáčelo a pohlcovalo světlo luceren. Zvedla kuši. Při pohybu ji zabořila jizva na hrudníku, kterou jí uštědřil svými drápy předtím, než zmizel navždy.

Zařála zuby a soustředila se na strach. Vířila ho, mohla se na něj spolehnout. Představoval pulzující známku života v propasti, v níž se jinak nacházela. Neslyšně pokračovala dolů a špicovala uši. Nevědomost v ní vždycky hlodala nejvíc. Nikdy nevědět, co ji čeká. Nakažení mohli být staří i mladí, mohli se chovat zmateně nebo vztekle...

„Připravte se na nejhorší,“ zašeptala. Nolan se u ní držel tak blízko, že cítila, jak si dodává odvalu. Hřáli ji v zádech jako bezpečná zeď. Ti nejlepší chlapi.

S každým krokem níž se ochlazovalo, až nakonec stanula pod schody. Překročila rozbitou lahev od vína a otočila se za jediným slyšitelným zvukem. Tlumeným mlaskáním. Jako když někdo prochází bahnem. Ve spleti polic ale nikoho neviděla. Kolem ní se leskly vyrovnané lahve, sklep čpěl pachem kvašených bobulí. Dala chlapům znamení, aby se rozdělili, a oni z obou stran vytvořili rojnici.

Připadalo jí, že se místnost před ní zužuje, že se kolem kuše smršťuje čím dál víc. Nic jiného než zbraň nehrálo roli. Prst na spoušti. Šipka. Srdce v hrudi se jí chvělo jako obnažené na mrazu. Dojem, který mívala v přítomnosti nakažených, se ani zdaleka nevyrovnal tomu, co cítila v případech věčných, zneklidňoval ji ale silněji.

Mlaskání zesílilo. Byla blízko.

Zastavila se před regálem převrženým na hromadu lahví. Spousta z nich byla rozbitá. Několik soudků puklo jako lebka. Jen tak tak, že o žádný nezakopla. Tupý úder hned vedle ní jí prozradil, že Plesnivec tolik štěstí neměl.

Vtom mlaskání ustalo. Po podlaze se odkutálela osamělá prázdná lahev.

Juva pokývla Broddmarovi, že ji má následovat, a ostatní gestem poslala na opačnou stranu. Obešli regál každý z jedné strany a skoro do ženy vrazili.

Mildre...

Seděla na zemi v louži vína a ohlodávala kost. Bloudila mezi nimi divokým ostrážitým pohledem, ale z místa se nepohnula. Jídlo pro ni bylo důležitější. Podle všeho se pokusila vypít půlku sklepa, aniž tím svou žízeň utišila.

Ženě bylo přes padesát, na sobě měla zástěru zmáčenou vínem. Juva si náhle uvědomila, že kuchařka si hryže vlastní ruku.

Broddmar Juvu chytil, snad aby jí poskytl oporu, nebo ji možná potřeboval sám. „Do Drukny...“ zašeptal Plesnivec. Lok zařadil zpátečku a pozvracel se. Mildre dál ohryzávala kloub, sála jako nemluvně z prsu, k bolesti zjevně netečná.

Juva se opanovala a zamířila na ni. Šipka se v hledí zachvěla a kuše vystřelila. Juvě v uších šuměla krev, proto ránu neslyšela, ale viděla, jak se šipka ženě zabořila do hrudníku. Mildre sebou šklubla dozadu a pak se zhroutila na soudek. Krev z ruky jí kapala do rozlitého vína na podlaze, až se zdálo, že jí prolila nepředstavitelné množství.

Juva se nadechla. Plíce ji pálily. Na chvíli je zapoměla používat. Srdce setřáslo mrazivý stín, jímž ho nakažená obklopila. Juva složila kuši, zasunula ji do popruhů a sundala si ze zad měchy na krev. „Ještě žije!“ vykřikl Plesnivec.

Juva spatřila, jak krvavá ruka obemkla Broddmarovi lýtko. Upustila měchy a na ženu se vrhla. Ta se pod ní vleže zmítala. Broddmar